

af mindst 2 Rd., hvor ringe Hartkornet end er, medens den nævnte slesvigiske Lov kun krævede et Depositum af 3 Rd. for en Tønde Hartkorn og af mindst 1 Rd., naar der ikke var et Tilliggende af 1 Ed. Hartkorn. Skjøndt der nu derhos her kun er Tale om Husmænd, som have mindre godt Raad, medens den slesvigiske Lov nærmest vel gjaldt Gaardmænd, saa skal jeg dog heller ikke have Noget imod at gaa ind paa denne Fordring, hvorvel den er temmelig stærk; thi jeg har ikke Noget imod, at den Vedkommende, der vil indkomme med sin Klage, maa være saa stærkt overbevist om, at hans Afgift er for høj, at han tør vove disse 2, 4 eller 6 Rd., som Depositumet vel i Almindelighed vil komme til at beløbe sig til. Uagtet det ikke er noget ringe Beløb at tilveiebringe for de heromhandlede fattige Husmænd — mangen Gang komme de vistnok til at laane disse Penge —, saa lad gaa; thi jo strengere Betingelserne ere for, at de kunne naa deres Ret, desto sikkrere er det ogsaa, at de, som desuagtet besvære sig, og som deponere dette Beløb, maa have en gyldtig Grund til deres Besværing, medens jeg ikke har Noget imod, at de ugrundede Besværinges søges holdte tilbage.

Men, naar jeg saaledes kan gaa ind paa, at Wilskaarene for, at de omhandlede Arvesfæstere kunne opnaa en eventuel Nedsættelse af deres Afgifter, ere strengere end de Wilskaar, som forlangtes i den af mig nævnte slesvigiske Lov og, som sagt, i det Hele taget ere temmelig strenge, saa maa jeg paa den anden Side kunne, at den foreslaaede Lov kan faae et større Omraade end tilsigtet. — Den første Paragraf i Lovforslaget siger i sit sidste Punktum: „Alene de første Kjøbere og deres Livsarvinger, som endnu besidde vedkommende Eiendom, have Udgang til at erholde den tidligere stedsfundne Afgiftsansættelse prøvet“. Det forekommer mig imidlertid at være formeget forlangt, at det kun skal gjælde for de første Kjøbere. Jeg har i Motiverne søgt at finde en Grund hertil, men jeg har kun fundet udtaalt, at det „selvfølgelig“ ikke kan være anderledes. Naar jeg altsaa selv skal søge at tænke mig de Grunde, som der kan være hertil, da maa det vel for det Første være

den, at Eiendommene dog altsaa ere blevne solgte og have kunnet finde Kjøbere med den paa dem hvilende Afgift. Og for det Andet maa vel Grunden være den, at den vedkommende Kjøber antages at have taget Hensyn til Afgiften og altsaa formentlig at have betalt en saameget mindre Kjøbesum, hvorigjennem han vil have faaet Vederlag for den større Afgift. Men hvad nu den første Grund angaar, at disse Eiendomme dog have fundet Kjøbere, da maa jeg gjøre opmærksom paa, at den ganske vist vilde kunne gjælde, naar de omhandlede Eiendomme bestode alene af de i sin Tid dem tillagte Udmærksjorder; men saaledes er det jo ikke. Det dreier sig om Eiendomme, som tidligere havde et vist Areal gammel, opdyrket, god Jord, og som ved Udmærkernes Behandling fik tillagt et Stykke raa og uopdyrket Jord. Den gamle, opdyrkede Jord havde fra gammel Tid af en meget billig Afgift, og det er denne billige Afgift, der har gjort, at Eiendommene til Trods for, at den dem sidst tillagte raa Jord har faaet en for høj Afgift, have kunnet blive solgte. Og hvad den Grund angaar, at Kjøberne skulle have taget Hensyn til Afgiften ved Kjøbesummens Bestemmelse, da forekommer det mig, at dette ialfald kun kan antages at gjælde fra den Tid, da Afgiften indtraadte med sit fulde Beløb, hvilket først skete efter 12 Aars Forløb. Det var jo nemlig med Hensyn til Afgiftens Ikrafttræden meget billige Wilskaar, hvorpaa Udmærksjorderne i sin Tid bleve overdragne. I de første 3 Aar vare de fuldstændig afgiftsfrie, i de næste 3 Aar betales der kun en Fjerdedel, i de derpaa følgende 3 Aar Halvdelen og først efter 9 Aars Forløb de $\frac{3}{4}$ af den Afgift, der lagdes paa dem, medens den fulde Afgift først skulde indtræde efter 12 Aars Forløb for de fleste Lodders Vedkommende. Ved de Handeler, som ere blevne gjort med Hensyn til Lodderne i de første 6 Aar efter den foretagne Ordning, er der nu ialfald vistnok kun blevet taget saare lidet Hensyn til den Afgift, som i sin Tid vilde komme til at hvile paa dem, idet man ikke kan antage, at den simple Mand vil have taget tilstrækkeligt Hensyn til en Afgift, som først senere vilde indtræde. Jeg